

Bekæmp imperialismen Kæmp for revolutionen

**Udvalgte tekster om imperialism –
og ikke mindst anti-imperialisme og revolutionen –**

**Den Internationale Konference af
Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer
CIPOML**

Forlaget Oktober

Eget tryk Forlaget Oktober
ISBN: 978-87-90609-412

www.apk2000.dk, www.enhedogkamp.dk, www.kpnet.dk

Indholdsfortegnelse

CIPOML 30 år	4
Bekæmp imperialismen – Kæmp for revolutionen	
<i>Resolution vedtaget på CIPOMLs plenarsamling i Mexico november 2023..</i>	5
Skab enhed i kampen mod borgerskabet og imperialismen	
<i>Sluterklæring fra CIPOMLs 28 plenarforsamling, 2023 .....</i>	17
Ingen krig i Ukraine, nej til alle former for krigsmageri!	
<i>Udtalelse af CIPOML, 28. februar 2022 .....</i>	20
Krigstrommerne lyder stadig højere: Stop krigsmagerne!	
<i>Udtalelse fra CIPOMLs 22. plenarforsamling, Danmark, oktober 2016.....</i>	24
Kapitalismens og imperialismens modsætninger skærpes – arbejderklassens og folkenes kamp forstærkes	
<i>Udtalelse fra CIPOMLs plenarsamling, oktober 2019 .....</i>	26
I lyset af krisen – social revolution!	
<i>CIPOML, Koordinationsudvalget, 1. maj 2022 .....</i>	31

CIPOML 30 år

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML) bliver 30 år i 2024. I den anledning udgiver Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) en række pjecer, af hvilke du nu sidder med en i hånden.

Efter en proces med møder, debat, afklaring, fremadrettet klarsyn og revolutionær gnist blev CIPOML stiftet i 1994 i Ecuadors hovedstad Quito. Fra den bys navn stammer også tilnavnet for CIPOMLs stiftelseserklæring, Quito-erklæringen.

APK blev optaget i CIPOML i forbindelse med sin egen stiftelse i 2000. APK har siden været medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, der i daglig tale, og i forkortelsen gennem de følgende tekster, skrives "CIPOML". En forkortelse der kommer af Konferencens spanske navn. Det er ligeledes på cipoml.net, at man kan finde yderligere information om CIPOML, på engelsk, på spansk og på tyrkisk – foruden links til de forskellige landes partier.

På APK's hjemmeside: apk2000.dk, på Enhed & Kamps hjemmeside: enhedogkamp.dk, samt på kpnet.dk finder man danske oversættelser.

Denne pjece indeholder en række udtalelser og resolutioner om imperialismen, anti-imperialisme og revolution.

Bekæmp imperialismen – Kæmp for revolutionen

Resolution vedtaget på CIPOMLs plenarsamling i Mexico november 2023

Den russiske revolutions triumf i 1917 indviede en ny epoke i menneskehedens historiske udvikling: Imperialismens og arbejderklassens revolutioners epoke.

To grundlæggende elementer er indeholdt i den karakteristik, hvor det ene er kapitalismens udvikling til et monopolistisk niveau, der gør den til imperialistisk kapitalisme, og det andet er begyndelsen på epoken med ødelæggelsen af det kapitalistisk-imperialistiske system, med triumfen for arbejderklassens revolutionære kamp for socialisme.

Lenin specificerede med absolut sikkerhed de elementer, der var til stede i kapitalismen i slutningen af det 19. århundrede, hvilket gjorde det muligt at konkludere, at den havde nået sit højeste udviklingstrin og dertil sin sidste fase.

"Imperialismen opstod som en udvikling og direkte fortsættelse af kapitalismens grundlæggende egenskaber i almindelighed. Men kapitalismen ændrede sig først til kapitalistisk imperialisme, da den nåede et bestemt, meget højt udviklingstrin, da nogle af kapitalismens grundlæggende karakteristika begyndte at blive dens modsætning, da karakteristikaene fra kapitalismens overgangsepoke til en højere økonomisk og social struktur tog form og manifesterede sig over hele linjen. Det grundlæggende i denne proces, set fra et økonomisk synspunkt, er erstatningen af

den frie kapitalistiske konkurrence med kapitalistiske monopoler. [Monopol er overgangen fra kapitalisme til et højere stadie]. Hvis det var nødvendigt at give den kortest mulige definition af imperialismen, ville det være nødvendigt at sige, at imperialismen er kapitalismens monopolistiske fase...”,
siger Lenin i: *Imperialisme som kapitalismens højeste stadium.*

Han påpeger også, at der er fem grundlæggende træk, som gør det muligt at definere imperialismen, men advarer om, at dette tager hensyn til *“rent økonomiske grundbegreber”*; og at det er nødvendigt at tage hensyn til *“den historiske placering af denne fase af kapitalismen i forhold til kapitalismen generelt”*, i den forstand at imperialismen i sig selv repræsenterer *“en særlig fase af kapitalismens udvikling”*. Han specificerer, at eksporten af kapital forstærker skilsmis- sen mellem rentier-sektoren og produktionen, hvilket *“sætter et parasitisk præg på hele landet, som lever af udnyttelsen af arbejdet i nogle få lande og oversøiske kolonier”*. Således *“er verden blevet opdelt i en håndfuld ågerstater og et gigantisk flertal af skyldnerstater. [Rentierstaten er den parasitære og nedbrydende kapitalismes stat]”*.

I det politiske aspekt er *“imperialisme generelt en tendens til vold og reaktion”*. Finanskapitalen og monopolerne *“fremprovokerer overalt en tendens til dominans og ikke til frihed”*.

“Det karakteristiske ved den periode, vi betragter,” siger Lenin, *“er den endelige opdeling af kloden, endelig ikke i den forstand, at det er umuligt at opdele den igen – tværtimod er nye delinger mulige og uundgåelige – men i den forstand, at de kapitalistiske landes kolonipolitik allerede har afsluttet erobringen af alle de ubesatte lande på vores klode. For første gang er verden allerede delt op, så fra nu af kan der kun være nye opdelinger, det vil sige overdragelse af territorier fra én ny ‘ejer’ til en anden...”* Til denne opdeling, med Stalins ord, *“... har imperialisterne brug for krig, fordi det er det eneste middel til at opdele verden, til at opdele markederne, kil- derne til råmaterialer og sfærerne for kapitalens udnyttelse.”*

II

Den teknologisk-videnskabelige udvikling, som menneskeheden har oplevet, og som er blevet indført i produktionsprocesserne, har betydet, at arbejderklas- sen er blevet underkastet former og niveauer for større udnyttelse af deres ar- bejdskraft. I det kapitalistiske system er disse udviklinger ikke instrumenter til at opnå velfærd for arbejderne og folket, men til at forstærke udvindingen af merværdi.

Produktivkræfternes fremskridt har ikke ændret det herskende systems udbytende og undertrykkende karakter, tværtimod skærper de dets interne modsætninger, som afslører gyldigheden af den marxistisk-leninistiske analyse af kapitalismen og uundgåeligheden af dens sammenbrud. Disse fremskridt fører heller ikke til arbejderklassens forsvinden, som nogle borgerlige analytikere, der er interesserede i at annullere dens revolutionære rolle, påstår. Selve udviklingen af produktivkræfterne har i de senere år ført til en numerisk vækst af arbejderklassen på verdensplan.

Processen med koncentration og centralisering af kapital fortsætter ubønhørligt i de respektive lande og på globalt niveau. Den udvikler sig fra udnyttelsen af millioner af mænds og kvinders arbejdskraft, fra udvindingen af merværdi, som disse genererer, hvilket er gjort muligt af eksistensen af privat ejendom over produktionsmidlerne. De magtfulde monopolgrupper udnytter arbejderklassen i deres respektive lande og millioner af arbejdere over hele verden i en usædvanlig form for koncentration af produktion og akkumulation.

Under disse omstændigheder skærpes modsætningen mellem kapital og arbejde, mellem arbejderklassen og borgerskabet, en afgørende modsætning i det kapitalistisk-imperialistiske system. Uanset hvad dele af borgerskabet, socialdemokratiet og revisionismen hævder, viser begivenhederne i verden i dag, at arbejderklassen ikke har mistet sin rolle som en revolutionær kraft, som den ideologiske og politiske fortrop i kampen for revolution og socialisme. Arbejderklassens position i de udviklede lande har undergået vigtige forandringer, den er nu, hovedsageligt i sin sammensætning, arbejderne i industrien er i mindretal og servicesektoren den vigtigste sektor, og det har en indvirkning på social og politisk adfærd, det giver vanskeligheder for partiernes arbejde.

III

Kapitalens dominans er global, der er ikke et eneste land i verden, der er fri for indblanding og udnyttelse af finanskapital fra et eller andet land eller imperialistisk magt. Disse staters politiske interventionisme er også generelle omstændigheder, især i de største kapitalistiske økonomier, der udvider og uddyber den eksisterende modsigelse mellem de undertrykte folk og nationer og imperialismen.

Cirkulationen af imperialistisk finanskapital, hvad enten det er i form af lån eller direkte udenlandske investeringer, forstærker den økonomiske og politiske afhængighed af de lande, der modtager kapitalen, og åbner dørene for plyndring af råmaterialer og udnyttelse af arbejdskraften. Den høje rentabilitet og til-

bagevenden til deres oprindelseskilder sikres af regeringer, der ledes af det pro-imperialistiske borgerskab, som er blevet fedet op af de krummer, som disse kapitaler efterlader.

De magtfulde monopolgrupper – med deres stater – påtvinger de afhængige lande økonomiske programmer og politikker for “udvikling” og tilpasser deres økonomier til den store internationale kapitals behov for akkumulation. De sparsomme manifestationer af modstand fra regeringer besvares med pres, trusler og, hvis de opretholdes, sanktioner, statskup og blokader. De afhængige landes suverænitet er, på trods af at det er en umistelig rettighed, blevet en formelt nedskrevet erklæring i forfatningerne, da den konstant bliver trådt under fode. For at udøve deres dominans appellerer de imperialistiske lande til etableringen af undertrykkende reaktionære regimer, fremmer “forfatningskup”, krænker menneskerettighederne, begrænser de offentlige frihedsrettigheder og respekterer, når betingelserne er til stede, kanonerne for det borgerlige demokrati. Der er regimer, som på trods af suveræne og patriotiske holdninger kaster sig ned for den ene eller den anden imperialistiske magt, mens de promoverer tesen om den globaliserede verden og behovet for ikke at isolere sig. Resultatet af disse politikker på det sociale område viser sig i forringelsen af arbejdernes og folkets levevilkår, i væksten i fattigdom og ekstrem fattigdom, arbejdsløshed og underbeskæftigelse, i de successive bølger af migranter fra de afhængige lande til de store kapitalistiske økonomier; som reaktion herpå vokser utilfredsheden, folkets vrede og ønsket om at kæmpe mod dem, der er ansvarlige for den måde, tingene går på. Modsætningen mellem de udbyttede og udbytterne, mellem arbejderne og folket og de herskende klasser skærpes.

Den høje udvikling af informatik og digital teknologi fremkalder en større og usædvanlig koncentration af rigdom i de store monopoler, især i de såkaldte “teknologiske giganter”, som har perfektioneret mekanismer, som produktionsprocesser, som bankvæsen, handel, beskæftigelse, information, udøvelse af politik osv. afhænger af. De fem store teknologivirksomheder (Google, Apple, Meta, Amazon og Microsoft) har deres hovedkvarter i USA, men deres fangarme er spredt over hele planeten, og deres teknologi forstærker imperialismens mekanismer for indblanding og ideologisk-politisk kontrol i en sådan grad, at nogle forskere har opfundet udtrykket “overvågningskapitalismens æra” for at påpege omfanget og konnotationerne af brugen af denne teknologi. Tele- og hjemmearbejde: Borgerskabet sælger det som positivt for familien, men i virkeligheden isolerer det arbejderne, fremmedgør dem fra fagforeningerne og belaster dem med individuelle byrder.

IV

Når vi analyserer det kapitalistisk-imperialistiske systems nuværende karakteristika, kan vi se, at det bevarer de væsentlige træk, som Lenin afslørede.

Vi lever i en multipolær verden, hvor flere lande og imperialistiske magter konkurrerer om at opretholde eller udvide deres tilstedeværelse eller indflydelse i forskellige regioner af verden, om at kontrollere dele af verdensmarkedet og om at have plads til at realisere deres kapital. Dette giver anledning til de inter-imperialistiske modsætninger, som udgør et af de elementer, der kendetegner imperialismens epoke. Disse modsætninger udtrykker kampene for at opnå verdensherredømme, som nogle gange bliver voldelige og før eller siden fører til krig.

Det er vigtigt at se på og forstå, hvordan disse modsætninger kommer til udtryk. USA-imperialismen er fortsat verdens førende magt, selv om flere indikatorer viser, at den oplever en vis tilbagegang. På trods af dette fastholder den sin økonomiske, politiske og militære forrang, og den har ikke mistet evnen til at formulere og lede alliancer med imperialistiske lande, hovedsageligt fra Vesten (som det sker i dag i lyset af krigen i Ukraine), for at konfrontere dem, den betragter som sine største konkurrenter og fjender, det vil sige Kina og Rusland.

USA er fortsat den største økonomi på planeten, og det anslås, at dets BNP i 2023 vil repræsentere 15.45 % af verdens BNP, efterfulgt af Kina, Japan, Tyskland og Indien, og afstanden mellem de to første lande og de lande, der ligger under, er stor; USA har det største antal af de største monopoler på planeten, på listen over de ti største er ni amerikanske, og af de 100 største er 61 fra dette land; USA har den største militære styrke på planeten, og dets militærudgifter er også de højeste, med anslået 173.000 soldater udstationeret over hele verden på 254 baser og militære faciliteter. Gennem internationale organisationer har den formået at gennemtvinge reglerne for sin politik og skabe en international orden i overensstemmelse med sine særlige interesser

Med undtagelse af Kina er der ingen anden magt, der i dag bestrider USA's verdensherredømme, ligesom det var tilfældet i det forrige århundrede, da Tyskland og USA bestred den plads, som den britiske imperialismes tilbagegang efterlod. Jagten på overherredømme er det højeste udtryk for de inter-imperialistiske modsætninger, og det faktum, at andre imperialismes ikke bestrider denne plads, betyder ikke, at de står udenfor konfrontationen mellem dem.

Kinas udviklingsproces som magt er accelereret, det som Kina har opnået i de sidste 40 år og overgår gamle imperialistiske lande som England, Tyskland, Frankrig, Italien og Japan. Kinesisk kapital ekspanderer til alle kontinenter som lån eller direkte investeringer. Den asiatiske gigant er blevet den største långiver til lav- og mellemindkomst lande, og den er også en af de største kreditorer.

Liste over lande med det højeste estimerede BNP i 2022 og 2023 (i milliarder dollars) ¹		
	2022	2023
USA	25.346,81	26.695,81
Kina	19.911,59	21.865,48
Japan	4.912,15	5.291,35
Tyskland	4.256,54	4.564,78
Storbritannien	3.376	3.686,94
Indien	3.534,74	3.893,67
Frankrig	2.936,7	3.086,23
Italien	2.058,33	2.169,38
Canada	2.221,22	2.362,32
Sydkorea	1.804,68	1.919,56
Rusland	1.829,05	1.713,15
Brasilien	1.833,27	1.980,48
Australien	1.748,33	1.828,29

Vægten af kinesisk kapital i den amerikanske økonomi er enorm. Kina er den største eksportør på kloden, og USA er den største importør i verden. Indtil videre har Kina ikke gennemført nogen militær besættelse af et andet land, men dets krigsindustri og indkøb af militært udstyr er blandt dets hovedaktiviteter, og et af de centrale mål, der blev opstillet på Kinas Kommunistiske Partis, KKP, næstsidste kongres, er behovet for at have en "hær i verdensklasse", og i dets internationale relationer støtter det reaktionære regeringer som Israel.

Rusland opretholder en politisk hovedrolle i verden, som er blevet forstærket af invasionen af Ukraine og forværringen af modsætningerne med EU-blokken og NATO. Men tilstedeværelsen af russisk kapital i verden er lille, og industrielle og

¹ Kilde: <https://es.statista.com/estadisticas/600234/ranking-de-paises-con-el-producto-interior-bruto-pib-mas-alto-en/> (November 2023)

finansielle monopolgrupper i den russiske økonomi med udenlandsk indflydelse er også lille. Imperialismer som den engelske, tyske, japanske, franske og italienske har mistet terræn i forhold til den situation, de plejede at indtage.

Den inter-imperialistiske konfrontation fører til dannelsen af regionale pagter og blokke for at konfrontere fælles fjender, hvor de indlemmer afhængige nationer med samtykke fra de landes herskende klasser, der bliver brikker i den inter-imperialistiske strid. I nogle tilfælde er der tale om formelt etablerede aftaler, i andre tilfælde er de resultatet af et sammenfald af interesser og projekter på mellemlang sigt. Den Europæiske Union, AUKUS, NATO, Shanghai-traktaten og Kina-Rusland-pagten er eksempler på dette. Men oprettelsen af disse blokke eller aftaler – er ikke for evigt – og eliminerer ikke de eksisterende modsætninger blandt medlemmerne selv.

V

I de enkelte imperialistiske landes indflydelseszoner bliver de fjender og hovedmål for arbejderklassen og folkene i deres kamp for at bryde lænkerne af ekstern afhængighed, og de bliver et væsentligt element i kampen for at opnå social og national frigørelse (som det f.eks. er tilfældet i Afrika, hvor den franske imperialisme har en betydelig tilstedeværelse). Men på grund af sin økonomiske, politiske og militære magt er den amerikanske imperialisme hovedfjenden for arbejderne og folkene i hele verden.

Det imperialistiske kapitalistiske system har formået at gennemtvinge "legitimiteten" af sit herredømme og at vise sig som et udtryk for en indbyrdes afhængig verden. Flertallet af de arbejdende folk i alle lande er ofre for ideologisk manipulation fra monopolerne og de herskende klasser i hvert land. Vi bekræfter de grundlæggende modsætninger – den, der stiller arbejde over for kapital, afhængige lande over for imperialistiske lande, monopoler og imperialistiske lande over for hinanden.

I opposition til denne situation, i alle lande og på forskellige niveauer, identificerer dele af arbejderklassen og folkene den onde rolle, som imperialismen spiller i forhold til deres respektive lande. De fordømmer økonomisk og politisk interventionisme, undertrykkelse, krigsførelse, aggressionskrige mod folkene; de er klar til at bekæmpe disse handlinger. Men der er ensidige synspunkter, som fordømmer den magt, der handler direkte eller på en mere åbenlys måde over for dem, og samtidig opstiller forventninger til den hjælp eller støtte, som en anden imperialistisk stat kunne give for at opnå fremskridt eller frigørelse. Disse vurderinger svarer i nogle tilfælde til arbejderklassens og folkets politiske

begrænsninger i forhold til at forstå det kapitalistisk-imperialistiske system i sin helhed, i andre tilfælde er de resultatet af indflydelsen fra politiske kræfter, der er i den ene eller den anden imperialismes, socialdemokratiets, opportunistens og revisionismens tjeneste.

DER FINDES IKKE GODE OG DÅRLIGE IMPERIALISMER, der findes ikke gode og dårlige imperialistiske lande. De repræsenterer alle den imperialistiske finanskapitals interesser; de eksisterer på grundlag af udbytning af arbejderklassens arbejde, undertrykkelse af folkenes og udplyndring af landenes rigdomme; imperialismen skaber i sin natur udbytning og vold. De er fjender af socialismen og kommunismen, af de revolutionære kræfter og især af marxist-leninisterne.

Arbejderklassens og folkenes kamp for social og national frigørelse skal styres af en politik for klasseafhængighed, hvilket er en betingelse for den fulde realisering af de strategiske mål for arbejderklassens revolution. Det indebærer, at forsvaret af arbejderklassens og folkenes interesser sættes i centrum og rettes mod storborgerskabet og det imperialistiske herredømme. Klasseafhængighed benægtes ikke, tværtimod forudsætter det muligheden og nødvendigheden af at drage fordel af modsætninger indenfor borgerskabet i et konkret øjeblik og en specifik social situation. På samme måde forudsætter en politik for arbejderklassens uafhængighed for at kunne drage fordel af modsætningerne indenfor borgerskabet og for at styrke blokken af de revolutionære kræfter. Det kommunistiske parti må på passende vis udnytte de inter-imperialistiske modsætninger med en retfærdig og korrekt politik i overensstemmelse med de konkrete forhold, og huske på kammerat Enver Hoxhas lære om, at "man ikke kan være afhængig af et imperialistisk land for at bekæmpe et andet".

VI

Arbejderklassens sociale revolution er i sin essens en anti-kapitalistisk og anti-imperialistisk bevægelse, de to elementer er uløseligt forbundet. Folkenes kamp mod imperialismens herredømme og undertrykkelse er en af de grundlæggende akser i vores partiers revolutionære politik, fordi den rammer kernen i den internationale kapitals system af herredømme og udbytning, fordi den angriber det maskineri, der sætter den nuværende kapitalisme i bevægelse. I de afhængige lande sammenfletter programmet for arbejderklassens sociale revolution opfyldelsen af antiimperialistiske, antikapitalistiske og demokratiske opgaver. I lande med stor kapitalistisk udvikling vil arbejderklassens socialistiske program likvidere de store transnationale monopoler, det herredømme, de udøver, statsmagten og borgerklassens dominans.

Arbejderklassens parti arbejder for opbygningen af en stor front for folkenes antiimperialistiske kamp, og forstår dette – først og fremmest – som et element af i den politiske kamp, i betragtning af de store vanskeligheder med at opbygge en organisatorisk struktur på internationalt plan. De sociale sektorer, der er ofre for imperialismens undertrykkelse, er villige blive del af arbejderklassens aktioner og blive dens objektive allierede i dens kamp; det samme gælder andre revolutionære, venstreorienterede, progressive og demokratiske kræfter. I hvert land må vi arbejde på at opbygge den antiimperialistiske fronts ideologiske, politiske og organisatoriske sfære for at vinde lederskab og hegemoni.

Den antiimperialistiske front er en bred front, hvor enhedspolitikken i arbejderklassens parti kommer til udtryk. Vi foreslår at inddrage flertallet af arbejderklassen, de fattige og mellemste bønder, de unge og kvinderne i de folkelige sektorer, uddannelsesarbejderne, den progressive og demokratiske intelligentsia og sektorer af byernes småborgerskab, der afviser imperialismens politik. Denne politik skal tage hensyn til de konkrete forhold i hvert land, især til klassernes og sektorernes interesser og differentierede adfærd, alt efter om de er udviklede kapitalistiske lande eller afhængige lande.

Dets handlinger udtrykkes i fordømmelse og bekæmpelse af alle politikker, der fremmes af imperialismen, som påvirker landenes suverænitet, folkenes ret til selvbestemmelse, som krænker menneskerettighederne, som fremmer krigsførelse, militære aggressioner og krige, som påvirker frihed og demokrati, som ødelægger naturen og miljøet, som fremmer racistiske, xenofobiske, homofobiske, overmenneske opfattelser. Den rejser kampen mod politiske og militære blokke og etableringen af militærbaser, mod udplynningen af naturressourcer, i opposition til kulturel indtrængen, kosmopolitisme og fremme af den nordamerikanske livsstil, blandt andre aspekter.

Modstand mod statslige politikker, der gavner de magtfulde internationale monopolgruppers interesser, har en antiimperialistisk karakter på grund af de mål, den rammer; folkenes internationalistiske solidaritet har også en sådan betydning.

At fremme denne politik kræver, at man finder organisatoriske former og instrumenter af lokal, regional eller global karakter, der kan fungere som rum for koordinering af politiske forslag og kamphandlinger, og som er struktureret omkring programmer, der i nogle tilfælde konfronterer imperialismen multilateralt, eller som handler om særlige aspekter.

I den antiimperialistiske bevægelse er der forskellige strømninger og politiske kræfter, hvoraf nogle er modtagelige for at arbejde sammen med den og blive en del af den antiimperialistiske front. Men ikke alle er konsekvente og fuldt ud

antiimperialistiske, fordi deres syn på verdenssituationen får dem til kun at se på USA-imperialismen som folkenes fjende og undervurdere de andre imperialismer. Der er også sektorer inden for socialdemokratiet og revisionismen, som er anti-amerikanske, men ikke antiimperialistiske.

Man skal huske på, at der fra forskellige dele af socialdemokratiet og opportunismen fremsættes teser om, at Kina og Rusland er stormagter og ikke imperialistiske lande, at de udgør en modvægt til USA og bidrager til at begrænse de amerikanske og europæiske imperialisters ekspansionistiske og hegemoniske appetit, og at de derfor bør betragtes som arbejderne og folkenes venner. Det er ideer, der cirkulerer vidt og bredt og bidrager til at forvirre arbejderne, folkene og de dele af klasserne og mellemlagene, der er interesserede i at kæmpe mod imperialistisk dominans og undertrykkelse.

For arbejderklassens parti er det grundlæggende at udvikle et arbejde med at afklare disse fænomener for at udvikle en ægte antiimperialistisk bevidsthed blandt masserne. Det er et tålmodigt og systematisk arbejde, der er rettet mod det kapitalistisk-imperialistiske system generelt og tager højde for de handlinger og politikker, som de imperialistiske lande fører mod arbejderne og folkene, for at afsløre dem og vise, at de også er folkets fjender.

Imperialismens neokoloniale politik blev indført og opretholdes med brug af magt og vold, men den opretholdes også med ideologisk samhørighed. I den ideologiske kamp har det internationale storborgerskab og de magtfulde monopolgrupper fordel, fordi de har sået en beundring i befolkningerne for den "fantastiske" udvikling, som de store kapitalistiske økonomier, især i Vesten, har opnået, og som angiveligt har løst og lettet befolkningens liv. Dette uhyre af en udvikling får fattige dele af befolkningerne til at falde for ideen om den "amerikanske drøm", om den lovende fremtid i de mest udviklede kapitalistiske centre.

Ungdommens ideologiske påvirkning på grund af de forestillinger og sociale praksisser, som imperialismen fremmer, er stor. Individualisme, hedonisme, beundring for vold, tilbedelse af idoler, der fremmer disse synspunkter, sætter sit præg på den. At distancere ungdommen fra disse synspunkter og kanalisere dem mod demokratiske, progressive og revolutionære ideer er fundamentalt. Generelt er den ideologiske konfrontation af de forestillinger, som imperialismen fremmer blandt arbejderne og folkene, uundværlig for at styrke kampen mod imperialistisk dominans.

Verden af i dag – i et stort antal lande – er vidne til en genopblussen af ultra-reaktionære kræfter, og nogle af dem er åbenlyst pro-fascistiske og fascistiske. Arbejderklassens parti må tage hensyn til disse omstændigheder, som gør det

nødvendigt at rejse bannerne for demokrati og offentlige frihedsrettigheder, der er truet. Det må forpligte sig til at foreslå dannelsen af demokratiske og antifascistiske programmer og fronter og til at arbejde seriøst for deres opbygning. Kampen mod fascismen bliver den vigtigste opgave, når fascistiske og pro-fascistiske politikker vokser. Vi må tage højde for det faktum, at fascismen kan have stærk folkelig opbakning, fordi socialreformistiske regeringer har fejlet og frustreret folkelige ønsker, og at det med vores partiers begrænsninger, gør det nemmere for fascistisk propaganda at blive spredt. Generelt set må vi kommunister ikke undervurdere truslen fra fascismen.

I alle lande er det en grundlæggende opgave for kommunisterne at opbygge den antiimperialistiske front, som er et uundværligt instrument i arbejderklassens og folkenes frigørelseskamp. Overalt konfronteres kampen for revolution og socialisme med det imperialistiske kapitalistiske system. Det er ikke muligt at erobre arbejderklassens frigørelse og dermed menneskehedens frigørelse uden at bekæmpe og besejre imperialismen og afhængighedens lænker. Den sociale revolution og den nationale frigørelse udgør i de afhængige lande en enkelt stor opgave; ødelæggelsen af de imperialistiske monopoler er en obligatorisk opgave for revolutionen og socialismen.

Den antiimperialistiske front vil muliggøre kampen mod kapitalismen i hvert land, den vil føre til erobring af revolutionen og socialismen, hvis den ledes af arbejderklassen og dens parti. Hvis denne betingelse ikke er opfyldt, kan arbejderklassens, de andre arbejdendes klassers og folkenes kamp måske sejre, men det endelige mål for disse kampe vil ikke være afskaffelsen af lønslaveriet, det vil ikke være revolutionen og socialismen. Det kan være, som det er sket, afskaffelsen af et imperialistisk lands herredømme og overførslen af afhængighed til et andet imperialistisk land.

De marxistisk-leninistiske partier og organisationer foreslår i vores lande, under hensyntagen til de specifikke forhold, at arbejde for dannelsen af organisatoriske organer, der inkluderer arbejderklassen, de andre undertrykte og udbyttede klasser – der hovedsageligt består af proletariserede lag i byerne og på landet, de fattige bønder, de undertrykte nationaliteter, kvinder og unge. Organisationer, hvor det imperialistiske kapitalistiske systems natur debatteres, politikker og aktiviteter koordineres for at fremme den demokratiske og sociale befrielseskamp og for at konfrontere imperialismen. Disse initiativer koordineres fra CIPOML og fremmes multilateralt.

Hvert parti og hver organisation har vigtige erfaringer med at skabe antiimperialistisk enhed i deres lande, og disse erfaringer bør studeres for at gøre fremskridt på internationalt plan.

Seminaret "Revolutionens problemer i Latinamerika" er en erfaring, der har muliggjort udveksling af meninger og synspunkter fra forskellige politiske organisationer, fordømmelse af imperialistisk aggressions- og udplyndringspolitik, deltagernes læring af andres erfaringer og et vist niveau af koordinering af internationalistiske aktioner, af solidaritet og hjælp blandt revolutionære, arbejdere og folk.

Initiativer, der bør styrkes, er mødet for fagforeningsfolk i Latinamerika og Caribien samt møderne for arbejderklasse kvinder, der udvikler sig i Latinamerika. Vi skal tage ved lære af disse erfaringer for at fremme nye opgaver og udfordringer og udvikle dem i andre regioner.

Opgøret og kampen mod imperialismen kræver, at vi holder os nogle generelle bannere for øje, som skal konkretiseres på en specifik måde i hvert land og hver region:

Forsvar af national suverænitet

Modstand mod udplyndring af naturressourcer

At fordømme og bekæmpe landes gældsætning af andre lande

**Bekæmp monopolernes og de imperialistiske landes
rovdyrspolitik mod naturen**

Fordømmelse af imperialistisk kulturel indblanding.

Fordømmelse af aggressionskrige

Modstand mod imperialistisk krig

**Ophævelse af de imperialistiske militærblokke, NATO, Shanghai-pagten,
AUKUS, den inter-amerikanske traktat om gensidig bistand,
Den Europæiske Union.**

**Udvikling af den mest aktive solidaritet med de arbejdere og folk,
der kæmper for deres sociale frigørelse og
mod imperialistisk dominans på alle breddegrader.**

Skab enhed i kampen mod borgerskabet og imperialismen

Sluterklæring fra CIPOMLs 28 plenarforsamling, 2023

CIPOMLs 28. verdenskonference blev indkaldt i en situation med intensiverede sammenstød mellem rivaliserende imperialistiske blokke. Efter fire dages intensiv diskussion om de problemer, der er på dagsordenen for arbejderklassen og folkene, traf konferencen enstemmigt en række beslutninger om løsninger på disse problemer.

Vores konference er fast besluttet på at føre en åben og kompromisløs ideologisk kamp mod alle former for vildledende strømninger, der forsøger at aflede enheden i de kampe arbejderklassen og folkene står overfor i verden i dag.

Vi er vidne til en udvikling, som ikke må undervurderes med en økonomisk ny-opdeling af verden med et skift i imperialisternes indbyrdes styrke og magtforhold.

Rusland tolererede ikke, at Ukraine blev åbnet for USA's og EU's ekspansion, eller at Ukraine blev medlem af NATO. Det førte til Ruslands invasion. Nu føres der en imperialistisk krig i Ukraine med USA, Storbritannien og EU-landene og deres krigsorganisation NATO på den ene side og Rusland, støttet af Kina, på den anden side.

Israel fører en hensynsløs aggressionskrig og folkemord mod det palæstinensiske folk, hvis land det besætter. Det sker med fuld støtte fra USA, Storbritannien, Japan, Australien, Canada og de europæiske imperialister. Den israelske zionismes aggression, som støttes af langt de fleste imperialister, især USA, er en vigtig faktor i denne krig.

Mens imperialisterne kæmper i Syrien og Libyen gennem deres stedfortrædere, er de lokale konflikter i Afrika og de mange kup et bevis på, at de imperialistiske konflikter om en ny-opdeling af kontinentet fortsætter. Kina konkurrerer nu

med de dominerende imperialister i Asien, Afrika og Latinamerika. Med dets investeringer, lån og kreditter udfordrer Kina især den amerikanske imperialisme. Indtil videre har svaret været en optrapning af handelskrige efterfulgt af en revision af forsyningskæder og transportruter samt blokade mod investeringer og teknologioverførsel.

Imperialisternes tendens til at udfordre hinanden ses i de øgede udgifter til oprustning. Imperialisterne, der er bevæbnet til tænderne, tester nye våben og fremskynder våbenproduktionen, mens de kommer af med deres gamle våbenlagre i krige som den i Ukraine.

Imperialisterne fremskynder ikke kun oprustningen og foretager enorme investeringer i militærindustrielle komplekser, de har også påbegyndt en militarisering af hele det kapitalistiske samfund ved at udvide militarismen til alle områder.

Disse direkte konsekvenser af modsætninger mellem imperialisterne har en negativ indvirkning på verdensøkonomien. Udgifter til våben på befolkningens bekostning spiller en destruktiv rolle i økonomien. Siden sidste år har vækstraten i verdenshandelen været faldende. Opbremsningen i vækstraterne påvirker også industriproduktionen. Derudover er to store amerikanske banker og en schweizisk bank netop gået konkurs. Begge dele er symptomatiske for kapitalismens generelle forfald.

Der er ingen tvivl om, at modsætningerne og konflikterne mellem imperialisterne ikke er den eneste grund til opbremsningen i den kapitalistiske økonomis udvikling. Det imperialistiske kapitalistiske system, der er baseret på udbytning og plyndring, producerer konstant kriser. Målet med den kapitalistiske produktion er at øge monopolernes profit, og dette er roden til alt ondt. De skærpede modsætninger og konflikter mellem imperialisterne, sammen med de kapitalistiske kriser, som vi så et eksempel på i 2021, uddyber kapitalismens almene krise. Kapitalismens almene krise forværrer alle dens økonomiske, finansielle, sociale og politiske modsætninger.

Problemerne i verdensøkonomien, som forværres af de skærpede modsætninger mellem imperialisterne, samt monopolernes udbytning og krav, gør leve- og arbejdsvilkårene vanskeligere for arbejderne og den brede befolkning.

De gamle løfter fra det internationale borgerskabs og kapitalismens ideologer om fred og velstand er fortid. Kapitalismens dominans, som driver inflationen op og kaster os tilbage i recession, bekræfter, at de sociale problemer er uløselige inden for rammerne af dette system. Reallønnen falder, fattigdommen er udbredt og spreder sig, selv i de førende kapitalistiske lande.

Arbejderne og de undertrykte folk kastes ud i fattigdom som følge af faldende lønninger, nedskæringer i sociale ydelser og nye skattestigninger. De finder det stadig sværere at dække deres behov for mad, bolig og varme.

En direkte konsekvens af kapitalismens dårligdomme og borgerskabets angreb på arbejderne og befolkningerne er genoplivningen af verdens arbejderbevægelse. Nu tager arbejderklassen, selv i de mest udviklede lande, et standpunkt imod de kapitalistiske angreb de udsættes for. Arbejdernes massebevægelse og strejkerne i USA, Storbritannien og Frankrig er beviset på, at angrebene ikke går ubesvarede hen.

Stillet over for den voksende bevægelse blandt arbejderne tager borgerskabet i mange lande skridt i retning af at smide "demokratiets" maske og genindføre fascismen. Indførelsen af nye reaktionære tiltag følger det ene efter det andet, og behovet for at bekæmpe fascismen vokser. Kampen mod fascismen er en integreret del af kampen mod borgerskabet og imperialismen.

Samtidig er ingen af imperialisterne, som er opsat på at opdele verden på ny, arbejderklassens og folkenes venner. De er alle udbyttere og røvere. Det er i deres interesse at bekæmpe hinanden, at bemægtige sig folkenes rigdomme og at udvide deres herredømme. De, der hævder at være folkenes venner og at komme dem til hjælp, er blot fulde af løgn.

Der er intet godt i, at de imperialistiske magter konfronterer hinanden. Den imperialistiske ambition om at opdele verden på ny og udplyndre folkene forbereder kun en ny imperialistisk krig. CIPOML advarer verdens folk mod faren for en tredje verdenskrig.

CIPOML opfordrer arbejderklassen og de undertrykte folk i verden til at kæmpe mod alle imperialister, der stræber efter at overtage deres land og ressourcer.

CIPOML erklærer endnu en gang, at de støtter alle undertrykte folk og befrielseskampe, med særlig opmærksomhed på det palæstinensiske, kurdiske, cubanske og venezuelanske folk.

Vores konference opfordrer arbejdere i alle lande til at forene sig og organisere sig for at kæmpe mod kapitalismen og vælte kapitalens herredømme uden at sætte deres lid til noget borgerligt eller imperialistisk parti.

Vores konference opfordrer de undertrykte folk og nationer i verden til at styrke deres kamp for social og national frigørelse.

Ingen krig i Ukraine, nej til alle former for krigsmageri!

Udtalelse af CIPOML, 28. februar 2022

Efter flere måneders spændinger i Ukraine, er udviklingen nu alarmerende med den militære intervention, som Rusland har sat ind fra luften, på landjorden og til havs, efter at have anerkendt de to selverklærede "republikker" i det østlige Ukraine.

Spændingerne begyndte, da Rusland annekterede Krim og støttede de to selverklærede "folkerepublikker" (Donetsk og Lugansk) i det østlige Ukraine. En reaktion på Ukraines vej mod Vesten med det amerikanske- og EU-støttede "Maidan kup". Da Ukraines ambition om NATO-medlemskab og opstilling af langtrækkende missiler på landets territorium med amerikansk opmuntring blev sat på dagsordenen, erklærede Rusland dette for sine "røde linjer".

Den langvarige spænding blev genoplivet, da Rusland samlede et stort antal tropper nær Ukraine. Det voksede yderligere med beslutningen om at flytte tropper ind i Donbass (Donetsk og Lugansk). Rusland stoppede imidlertid ikke i Donbass og fortsatte med at ødelægge Ukraines militære infrastruktur for at tvinge Ukraine og Vesten til at opgive deres planer om landets NATO-medlemskab, hvilket de hævdede, udgør en sikkerhedsrisiko for Rusland.

NATO-landene, især USA og Storbritannien, er tilfredse med de økonomiske (og politiske) sanktioner, som de har sagt vil blive intensiveret. Rusland sætter på sin side et militært pres ind mod Ukraine, hvis regerende borgerskab gennem lang tid har været splittet, for at gennemføre et regimeskift. Rusland synes at sigte mod at overtale Zelenskyj-regeringen til et kompromis, der vil acceptere russiske krav, eller skabe et regeringsskifte, der så vil gøre dette.

Vi har været vidne til en ny "kold krig" ført an af USA, indtil Rusland anerkendte Donbass "republikkerne" og lancerede en militær intervention. USA og dets nære allierede som Storbritannien har siden begyndelsen af januar antydnet, at Rusland ville invadere Ukraine og endda give nærmere tidsfrister som "snart" eller "inden for 48 timer". Selv om Ruslands militære indtrængen i Ukraine ser ud som en retfærdiggørelse af de vestlige imperialistmagters handlinger, så fremprovokerede USA, Storbritannien og NATO åbenlyst en krig ved at insistere på Ukraines NATO-medlemskab og skærpe propagandaen om en "russisk invasion".

Ukraine-spørgsmålet berører bestemt dette land selv og Europa i særlig grad, men det er ikke et isoleret problem. Det er en del af det "store billede" ligesom det nuværende Syrien-problem, de "handelskrige", som USA har indledt mod især Kina, men også mod Europa og for nyligt Kinas oprustning af kunstige ø-baser i Det Sydkinesiske Hav, hvor Japan og Vietnam også gør krav på rettigheder. Det "store billede" er kampen for den økonomiske og territoriale genopdeling af verden mellem de store imperialistiske lande, med deres egne zoner af overherredømme. Rusland deltager i denne rivalisering, først ved at skubbe Vestens fremrykning i Georgien tilbage og derefter ved at konfrontere det direkte i Syrien og nu i Ukraine.

De to hovedaktører i den inter-imperialistiske kamp for en genopdeling af verden er USA og Kina. Selv om USA er blevet svækket, fastholder det sin førerposition både økonomisk og politisk-strategisk. Kina vinder frem med gigantiske skridt og har allerede udvidet sin økonomiske indflydelse til alle kontinenter. Det halter stadig bagefter USA, men USA er klar over, at Kina vil overhale det i den nærmeste fremtid, måske inden for et årti.

Kina har skubbet gamle problemer med Rusland i baggrunden og har vist det støtte. Kina har brug for russiske energiressourcer samt beskyttelse af russiske atomvåben som modvægt til USA. Rusland har på sin side brug for Kinas økonomiske magt. Sammen udgør de en stor trussel mod USA.

Over for Kina og Rusland forsøger USA at samle sine tidligere europæiske allierede, som kraftigt signalerer, at de går deres egne veje og har tendens til at føre uafhængige politikker på grund af deres forskellige interesser.

USA ved, at det skal forsvare sig mod den trussel, som Kina og Rusland udgør mod landets globale dominans, før Kina bliver for stærk til at blive stoppet. Derfor, ved at vise dem spidsen af en pistol, fører USA stormagtspolitik og forsøger at tvinge dem ind i en kamp før de er stærke nok, eller til at bakke tilbage og acceptere dets vilkår. Det faktum, at Rusland ikke blot sendte tropper til Donetsk og Lugansk, men også rykkede ind i resten af Ukraine med risiko for at blive mål for reaktionen fra Europas folk og beskyldt for at være en "angriber", viser, at det heller ikke tøver med at følge sin stormagtspolitik.

Spændingerne i Ukraine giver mening når de ses i sit fulde billede.

USA ønsker at splitte den rivaliserende blok og målrette og undertrykke den relativt svagere part ved at omringe den. Efter Sovjetunionens opløsning tog USA

skridt til at svække Rusland og omringe det ved at vende de tidligere sovjet- og folkerepublikker mod vest gennem "hyggelige revolutioner" og tilføje dem til NATO en efter en. USA og dets nære allierede, især Storbritannien, forsøger at isolere Rusland og tvinge det til at trække sig ved at afbryde alle dets bånd til EU-landene og fremstille det som en aggressiv magt med en tendens til at starte en krig i Europa. Med dette sigter USA også mod at destabilisere Rusland økonomisk, da dets vigtigste indtægtskilde er olie- og naturgassalg.

Hvis det lykkes, vil det ikke blot få Rusland sat tilbage, men vil også lykkes indirekte at gøre det samme mod Kina. Kina er klar over dette, og selv om det har undgået at blive fuldt involveret i Ukraine-problemet, stod det sammen med Rusland mod USA's "koldkrigs"-taktik.

USA har også til formål at afskære gasstrømmen fra Rusland til Europa, især til Tyskland, hvis industri har brug for relativt billig russisk gas, via Nord Stream1 og Nord Stream2. Ved at gøre dette ønsker USA at tvinge Tyskland, som altid har ført en anden "østpolitik" (øst-politik) over for Rusland, og tvinge andre europæiske lande til at følge USA. Tyskland har modstræbende standset Nord Stream 2's godkendelsesproces efter Ruslands indtrængen i Ukraine. USA synes til en vis grad at være lykkedes med det, selv om det er midlertidigt. På den anden side er det indlysende, at Tyskland og Frankrig, EU's førende magter, også er imperialistiske lande, der forfølger deres egne interesser, bevæbner sig til at sikre disse, og har fået Ukraine til at ændre sin akse med en opstand for at blive medlem af EU.

Ligesom Syrien og Libyen før, er nu også Ukraine skueplads for den inter-imperialistiske konflikt for ny-opdeling af verden. I disse konfrontationer er arbejderne og befolkningerne i Ukraine, Syrien og Libyen involveret som tropper og kanonføde til fordel for det ene eller det andet imperialistiske land, de trækkes med af de forskellige sider, og de lider under krigens konsekvenser.

*

Ingen af de parter, der er involveret i Ukraine-konflikten, fører en politik, der er til fordel for befolkningen. Hverken USA og dets vigtigste allierede, som er de vigtigste kræfter, der fører stormagtspolitik eller Rusland og Kina. Heller ikke de europæiske imperialister ledet af Tyskland og Frankrig der, selvom de ikke foretrækker en altomfattende krig i dag, reagerer med fare for dette ind imellem, som det er tilfældet med Rusland i Ukraine-konflikten. Der findes ingen gyldig grund til at støtte nogen af disse parter. Tesen om, at Rusland og Kina er venner af befolkningerne, er lige så meget en løgn som tanken om, at Vesten er "for-svarer af suverænitet og demokrati".

Befolkningerne i de imperialistiske lande, der er part i konflikten, har ikke den mindste interesse i den Ukraine-politik, som deres herskende klasser fører. Desuden lider befolkningerne i alle lande, især Europas, under stigende inflation, faldende lønninger, forværrede arbejds- og levevilkår – drevet af våbenudgifter – og den stigende tendens til fascisme. Hertil kommer kædeprisstigningerne udløst af stigende energipriser, der allerede forværres af nedskæringer i transportruterne som følge af Ruslands angreb på Ukraine.

Mens USA og dets allierede fortsætter med at bruge stedfortrædere i Ukraine (Zelenskyj-regimet), afslører Ruslands direkte brug af våbenmagt, at den imperialistiske kamp for en genopdeling af verden bliver hårdere. Samtidig viser dette, hvor let denne imperialistiske kamp kan blive til en væbnet konflikt, der fuldstændig tilsidesætter folket kamp for dets levebrød.

Den internationale arbejderklasse og verdens folk ønsker uden tvivl fred, hvor de kan arbejde og leve en menneskeværdig tilværelse uden udnyttelse og undertrykkelse. Vi, verdens marxistisk-leninistiske kommunister, hvis vigtigste opgave er den internationale arbejderklassens og befolkningernes interesser, ønsker naturligvis fred. Det er også grunden til, at vi modsætter os militære interventioner, invasioner og krige, der dækker over og komplicerer de arbejdende folks kamp i alle lande mod udnyttelse og tyranni samt forpligter os til at forsvare hver nations ret til selvbestemmelse. Vi fordømmer det russiske angreb på Ukraine.

Arbejderklassen og befolkningerne i alle lande er nødt til at forene deres kræfter og kæmpe for socialismen, kræve arbejdspladser, brød og politisk demokrati samt en afslutning på den imperialistiske kamp for en genopdeling af verden – der ikke er begrænset til Ukraine – og ende den nuværende raslen med våben.

Rusland skal betingelsesløst trække sig ud af Ukraine!

Ikke flere krigsudgifter!

**Opløs NATO og lignende militære pagter
og træk udenlandske tropper ud af alle lande!**

**Længe leve den internationale arbejderklassen og de undertrykte folks
kamp for arbejde, brød, demokrati, fred og socialisme!**

Krigstrommerne lyder stadig højere: Stop krigsmagerne!

Udtalelse fra CIPOMLs 22. plenarforsamling, Danmark, oktober 2016

NATO og USA's allierede på den ene side, og Rusland og Kina på den anden, har urokkeligt sat kurs mod krig. Krigstruslerne fremsættes helt uden omsvøb. Tidligere 'stødpudezoner' er blevet militariserede. Imperialisternes hære og flåder står konfronteret mod hinanden i mange regioner i verden: i Syrien, omkring Den arabiske Halvø, i Det sydkinesiske hav, i Østersøen og i Ukraine, og sidst med ikke mindst i det enorme Arktis-område.

For imperialismen er krig 'den endelige løsning' på den krise og stagnation dette system befinder sig i. Udplynndring af råmaterialer og nye markeder er utilstrækkelige. Nye og enorme profiler kan opnås gennem ødelæggelse og efterfølgende genopbygning af krigsramte regioner.

Der er en voksende risiko for, at mange regionale krige, antændt af imperialistmagterne og i særdeleshed USA, kan udvikle sig til verdenskrig. I Europa er konfrontationen og den militære opbygning nået op på et meget højt niveau, ikke mindst med forstærkelsen af forbindelserne mellem NATO og EU. De europæiske folk holdes i et jerngreb af den imperialistiske NATO-blok og det imperialistiske Rusland.

Missiler og tropper fra NATO er nu placeret ved de russiske grænser i Polen og de baltiske lande, hvad der i høj grad øger spændingen og krigsfaren. NATO-generaler har erklæret at tilmed et atomangreb på Rusland er 'en mulighed'.

CIPOML appellerer til folkene om at rejse sig imod den krigsskabende politik og rejse parolen om 'Ud af NATO', med et perspektiv om at opløse NATO, og om at modsætte sig denne aggressive alliances aktiviteter og udvidelse. Det er på høje tid at afsløre den illusion, at NATO har noget med forsvaret af suveræne stater at gøre. Det er ikke en fredens pagt, men en pagt med djævelen. NATO er rent faktisk den største trussel mod de europæiske folks suverænitet.

Arbejderne, de unge og folkene i Europa må hæve stemmen mod militariseringen af staterne og af økonomien. Vi fordømmer aggressorernes og de militær-industrielle monopolars diktater. Vi nægter at slå mod vores brødre og søstre på den anden side af grænserne. Vi advarer vores regeringer om, at hvis de vælger krigens vej, vil vi betragte dem, og ikke vores brødre og søstre på den anden side af grænserne, som vores fjende.

Det kommende NATO-topmøde i Bruxelles vil indvie deres nye hovedkvarter. Det er i sig selv en provokation mod de europæiske folk og vil blive mødt med antikrigs-manifestationer.

Vi siger:

- **Nej til NATO og alle imperialistiske aggressorer!**
- **Stop våbenkapløbet, stop militærudgifterne – brug pengene til folkets behov!**
- **Træk alle tropper i udlandet hjem!**
- **Nej til landenes militarisering!**
- **Ungdommen vil ikke være kanonføde!**
- **International solidaritet: Vores fjender er ikke andre arbejdere eller folk, men krigsregeringerne i vores egne lande!**

Kapitalismens og imperialismens modsætninger skærpes – arbejderklassens og folkenes kamp forstærkes

Udtalelse fra CIPOMLs plenarsamling, oktober 2019

CIPOMLs plenarmøde fandt sted i oktober på et tidspunkt, hvor folkene i Asien, Afrika og Latin Amerika har rejst sig ét efter ét.

Det internationale bourgeoisie og kapitalismen kan ikke andet end øge samfundsproblemerne, de skaber hele tiden nye og gør dem uoverstigelige.

Lad os ikke glemme, hvordan de med Den ny verdensorden lovede fred og velfærd for alle, og at det ville være slut med udbytning, klasser og klassekamp med globaliseringen, som ville forvandle verden 'til en landsby' og befri menneskeheden for dens problemer.

Arbejderklassen og de undertrykte folk har oplevet det modsatte, af hvad der blev påstået og har set en utålelig forværring af arbejdsforhold og levevilkår. Arbejdernes egen erfaring med voksende arbejdsløshed, lønnedgang, voksende fattigdom, blandt andet som følge af nedskæringer af sociale ydelser, prisstigninger og højere skatter, og forringelsen af betingelserne for at få dækket de basale behov, får dem til at indse, at kapitalismen intet har at tilbyde dem.

Roden til alle disse problemer ligger i den kendsgerning, at den kapitalistiske produktion laves for at øge monopolernes profiler.

Denne forringelse manifesterer sig i den krise, som mange afhængige lande allerede er havnet i, og i den kapitalistiske verden som helhed. Den har medført lavere økonomisk vækst, især for industriproduktionen, og er ledsaget af nedgang i udnyttelsen af produktionskapaciteten, af fabrikslukninger og fyringer. Der er tegn på at den 'kommende krise' i den kapitalistiske verdensøkonomi vil blive væsentlig mere alvorlig end krisen i 2008, og denne gang vil krisen få endnu mere ødelæggende konsekvenser, fordi de største imperialistiske stater ikke har mulighed for at gennemføre centraliserede indgreb.

Skærpelsen af de inter-imperialistiske modsætninger og modsætningerne mellem monopolgrupperne og de øgede interessekonflikter har allerede ført til 'handelskrige'. Disse modsætninger og konflikter er konsekvensen af de imperialistiske monopolars fremstød for at opnå maksimalprofitter. At det har en negativ indvirkning på verdensøkonomien, er hævet over enhver tvivl.

Monopolernes og de imperialistiske landes ujævne udvikling, som også gør sig gældende for virksomhederne og økonomiens grene, fører til differentieringer af styrkeforholdene mellem finanskapitalens monopolgrupper og mellem de imperialistiske lande, hvad der så igen fører til krav om en ny-opdeling af verden. USA, Kina, Rusland og de tysk-franske imperialister, som dominerer et EU, som er plaget af modsætninger, er de imperialistiske hovedmagter, og her står konflikten mellem USA og Kina i forreste række.

USA er den største hegemonistiske imperialistmagt på grund af dets industrielle og økonomiske basis, som følge af størrelsen af de lande og regioner, som er afhængige af det, og på grund af dollar-våbenet, dets militærbaser over hele verden, og også som følge af en fortsat evne til at gennemtvinge sin vilje i forhold til vest-magterne gennem NATO til trods for interesseforskellene mellem dem. Dertil på grund af dets militærudgifter, der er større end de øvriges tilsammen, USA's hysteri for at 'beskytte', hvad det har, gør det aggressivt og krigersk og mere dumdristigt.

Kina på den anden side er en imperialistmagt i fremvækst med sin kapitalismes topmoderne tekniske basis og den medfølgende hastige industrielle og økonomiske vækst, med dets høje grad af kapitalakkumulation og den ledsagende økonomiske ekspansion og dens potentiale for at bringe sig foran USA. Det kan derfor ikke undgå at have ny-opdeling af verden på sin dagsorden, og det er i gang med at udvide sit militærapparat i overensstemmelse med dette. Konflikten mellem USA og Kina har allerede bredt sig til alle kontinenter, hvilket også gælder andre magters kampe for at beskytte, hvad de har og en søgen efter udvidelse på andres bekostning, indbefattet med krige om magten.

Modsætningerne og konflikterne mellem imperialistmagterne har en negativ indvirkning på verdensøkonomien og fører til forværring af leve- og arbejdsvilkårene for de udbyttede, i og med at imperialisterne søger at udbytte arbejderklassen og de undertrykte og udplyndrede folk.

Med deres indbyrdes konflikt i alle dele af verden, og særlig koncentreret i nogle regioner, findes der ingen imperialistmagt, som er en ven af arbejderne og folkene. Deres løfter om at hjælpe folkene økonomisk og politisk, om at bringe uafhængighed og demokrati, er intet andet end kæmpeløgne. De er alle monopolbøller, udbyttere og udplyndrere, uanset hvad de lover. De bekymrer

sig kun om profit på folkenes bekostning og om at udvide deres magtsfærer ved at gøre folkene afhængige.

Mens ingen imperialist tøver med at gribe den mindste mulighed for at plyndre folkenes værdier og forstærke sin økonomiske og politiske indflydelse ved at udvide afhængighedsforholdene, er den amerikanske imperialisme i særlig grad i offensiven mod folkene i kraft af en række sanktioner, blokader og besættelser, hvortil den anvender sine mere end 800 militærbaser, den israelske zionisme og regionale reaktionære magter som Saudi-Arabien og Colombia. Den har fortsat besættelsesstyrker i Afghanistan og Irak. Den fortsætter interventionen i Syrien og viderefører embargoerne mod Cuba, Venezuela og Iran. For et stykke tid siden flyttede den sin ambassade fra Tel Aviv til Jerusalem.

CIPOML fordømmer alle disse angreb.

CIPOML, der ubetinget forsvare alle folkenes og nationernes ret til selvbestemmelse, indbefattet retten til at danne egne stater. erklærer også sin solidaritet med alle undertrykte folk og deres befrielseskampe, herunder med det venezuelanske, iranske, palæstinensiske og kurdiske folk, og med Cuba og Kashmir.

Den kendsgerning at modsætningerne mellem arbejde og kapital, mellem imperialisterne og folkene og mellem imperialisterne indbyrdes intensiveres, betyder at den kapitalistiske og imperialistiske aggression forøges sammen med faren for fascisme og krig. Medmindre sådanne udviklinger forhindres, vil arbejderklassen og folkene med sikkerhed komme til at stå i en endnu værre situation.

Hvis den herskende klasse ikke kan overvinde krisen i kapitalismen, hvis forfald og stagnation uddybes, og ikke kan undertrykke arbejderklassens og folkenes krav, så vil det være naturligt for den at søge en udvej i fascisme. Dette er den mest skærpede form for monopolkapitalistisk reaktion. Det inter-imperialistiske hundeslagsmål vil føre til en ny imperialistisk krig.

Men det er samtidig også en kendsgerning, at alle kapitalismens negative konsekvenser fører til mobiliseringer af arbejderklassen og de undertrykte folk.

For ikke længe siden gik 200 millioner arbejdere i Indien i generalstrejke. I Iran, hvor titusindvis af arbejdere sidste år deltog i strejker og demonstrationer, fortsatte man også i år. Mens der har været et øget antal strejker i Europa, har vi set en stribe strejkekampe i USA i de seneste to år, hvor metalarbejdernes strejkekampe er det seneste eksempel. Efter en lang stagnationsperiode tager arbejderklassen initiativ til nye manifestationer, hvad der bevidnes af mange strejker og andre aktioner i alle størrelser, selvom de endnu ikke er samlet på nationalt plan.

Vi har også, som i oktober, set et opsving i mange folkelige bevægelser – som følge af kapitalismens destruktive konsekvenser og undertrykkelsen, som gennemføres af reaktionære kræfter. I mange lande har disse bevægelser bevæget sig hen imod at blive til opstande og begynder at antage politisk karakter. I Burkina Faso slog folket for fire år siden militærkuppet tilbage. I Sudan blev Omar al Bashir væltet. I Algeriet måtte Bouteflika gå af og trække sit kandidatur. I Libanon trak premierminister Hariri sig. I Chile måtte præsident Sebastián Piñera gå af på grund af de økonomiske nedskæringer, som blev besluttet. I Ecuador måtte præsident Moreno indstille sit nedskæringsprogram. I Haiti, Irak, Honduras, Guinea osv. kunne folkenes kampe og opstande ikke holdes tilbage. Antallet af folkelige opstande med høj deltagelse af arbejderklassen er voksende.

Arbejderklassens og folkenes opstand mod monopolernes og imperialismes udplyndring og undertrykkelse er den eneste måde til at imødegå kapitalens aggression, undvige faren for fascisme og krig, og den eneste vej til social og national frigørelse.

Socialreformismen ryger ned i et tomrum, fordi den ikke er i stand til at inddæmme arbejderklassens og folkenes oprør. Det er en naturlig konsekvens, at reformismens afdæmpende virkning, som ikke tilbyder andet end forsoning mellem de objektivt revolutionære folkelige kampe og de reaktionære kræfter, er i færd med at blive brudt ned.

Vores Konference understreger over for arbejderne i alle lande:

Den eneste vej til vores frigørelse er at kæmpe mod kapitalismen uden at have de ringeste forventninger til nogen af borgerskabets fraktioner eller nogen imperialistmagt og at afskaffe kapitalens overherredømme og udbytningen. Vi må gøre en ende på borgerskabets herredømme og organisere os selv som herskende klasse, som alene er afhængig af vores egen magt.

Vi kan imidlertid ikke opnå dette, hvis vi er splittede og desorganiserede. Derfor må vi organisere os i vores uafhængige arbejderklassepartier i vores egne lande, hvor sådanne partier eksisterer, og hvor de ikke gør det, må det stiftes og gennemføre vores klasses kamp uafhængigt af bourgeoisiet.

Med dette for øje må vi ikke kun deltage i de folkelige kampe, også dem som andre kræfter tager initiativ til, men også tilkæmpe os politisk ledelse af dem, organisere arbejdernes kampe i byerne og på landet, og rette alle disse kampe mod kapitalismen.

Vores Konference opfordrer til at udvide verdens undertrykte folk og nationers kamp.

Den eneste måde at blive fri for udplyndring og imperialistisk og monopolistisk undertrykkelse er at gennemføre en kompromisløs kamp mod imperialistmagterne og monopolerne. Vi må følge eksemplet fra de kampe, som foregår i andre lande, og hjælpe dem med at udvikle sig og udvide dem i vores eget land. Folkene har ingen andre venner end sig selv. Vi kan støtte os på os selv og på de arbejdere, som er en del af folkene.

Vi må forene os, organisere og styrke kampen mod imperialismen og monopolerne.

Arbejderklassens og de undertrykte folks forenede og organiserede kamp er uovervindelig.

Oktober 2019

I lyset af krisen – social revolution!

CIPOML, Koordinationsudvalget, 1. maj 2022

I lyset af de imperialistiske magters krig – revolutionær kamp for at gøre en ende på kapitalens herredømme!

Vi står midt i en verden, hvor de økonomiske, politiske og sociale problemer forværres, hvor ejerne af storkapitalen skubber virkningerne af det kapitalistiske systems krise over på arbejderklassen og folkene. Her bliver markeringen af Majdagen anledning til, at de udbyttede og undertrykte i alle lande, giver deres mening til kende i protest mod de problemer, der berører dem. Også deres urokkelige beslutning om at fortsætte deres kamp for social frigørelse er Majdagen anledning til.

Monopolernes og de kapitalistisk-imperialistiske landes ønske om at erobre nye markeder og udvide deres indflydelsessfærer har fremprovokeret udbruddet af en ny krig af inter-imperialistisk karakter i Ukraine. Det er interesserne hos de kapitalistisk-imperialistiske magter, der står på spil her. Interesser grupperet i Den Europæiske Union og NATO, ledet af den amerikanske imperialisme på den ene side, og på den anden side den russiske imperialisme – ikke mindre aggressiv og grisk end den førnævnte.

Vi kan ikke vælge side til fordel for en eller anden magt eller blok i de politisk-militære stridigheder mellem de imperialistiske magter og storkapitaler. Begge sider fremmer had og krig. De er i sagens natur som imperialistmagter fjender af folkene, og vi fordømmer dem som sådanne. Vi vælger den side der er arbejderklassen og folkene. I denne særlige situation udtrykker vi vores solidaritet med arbejderne, ungdommen og folket i Ukraine, som er midt i de inter-imperialistiske stridigheder og er ofre for krig. Vi afviser Ruslands og det USA-ledede NATO's krigsanstiftende politik.

I det hele taget har det internationale borgerskab erklæret krig mod arbejderne og folkene, hvilket kommer til udtryk i den statslige politik, som det – angiveligt – anvender til at genstarte landenes økonomi og tage sig af sociale behov. Men som i virkeligheden er en politik for at beskytte de magtfulde økonomiske gruppers interesser og garantere deres høje profitter. Både neoliberale, konservative og socialdemokratiske regeringer angriber arbejderne rettigheder, kriminaliserer sociale protester, godkender sultelønninger og holder millioner af mænd og kvinder arbejdsløse. Det er den politik de bruger for at håndtere den økonomiske krise, der brød ud i 2020, og Covid 19-pandemien gjorde det klart, at for borgerskabet er den "hellige" kapital, det der gælder frem for alt andet.

Hver dag fører kapitalismen til at millioner af mennesker lever i fattigdom, i arbejdsløshed og uden udsigt til arbejde. Millioner forlader deres byer og lande på flugt fra disse problemer og fra vold, usikkerhed, krig. De gør det i håbet om at genopbygge deres liv i andre lande, men bliver mødt med anti-migrant og fremmedfjendske politikker, med racistiske holdninger og vold fremmet fra ekstreme højreorienterede og fascistiske organisationer, der vinder frem i nogle lande.

På den anden side står de riges overflod. Midt i krisen og pandemien er udviklingen med stadig mere rigdom koncentreret på stadig færre hænder taget fart. Milliardærernes formuer er vokset, og nye millionærer er kommet til. Kløften mellem rig og fattig, mellem udbyttede og udbyttere er blevet større. Også afstanden mellem de afhængige lande og de mere udviklede kapitalistiske lande og ikke mindst de imperialistiske magter er blevet større. Den økonomiske og sociale ulighed vokser hver dag.

Men arbejderne i byen og på landet, ungdommen og kvinderne i de folkelige sektorer, de arbejdsløse og de hjemløse, miljøforkæmpere og kunstnere accepterer ikke denne situation som et nødvendigt onde, de er dømt til at leve under i al evighed. Utilfredshed forvandles til at der siges fra, og viser sig som klassekamp. De er hovedpersoner i vigtige protestdemonstrationer mod regeringernes restriktive politik, mod de stigende leveomkostninger og lave lønninger, mod neoliberale planer. De kræver deres rettigheder, de forsvarer naturen og modsætter sig udvindingspolitikker. De kæmper for vand, for uddannelse, for sundhed, mod betaling af udlandsgæld og meget mere. De kæmper mod kapitalismens ondskab og længes efter forandring, men alligevel bliver de ofte ofre for demagogi fra højreorienterede og såkaldte venstreorienterede politiske kræfter, som manipulerer folkets følelser for at sikre systemets stabilitet og det borgerlige styre.

I lyset af krisen, siger vi: Social revolution!

I lyset af de imperialistiske magters krig kæmpes en revolutionær kamp for at gøre en ende på kapitalens herredømme!

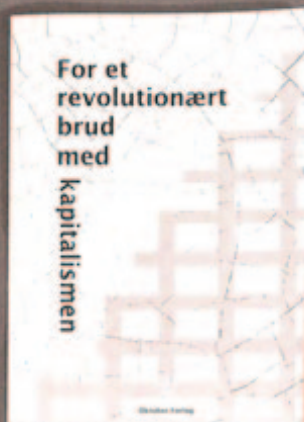
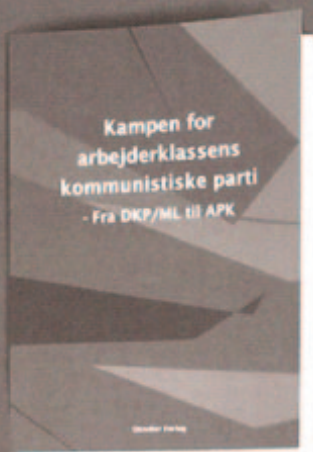
Dette er det alternativ, som arbejderklassen og folkene har til at vinde social frigørelse.

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer – CIPOML – opfordrer denne Majdag arbejderne i hele verden til, sammen med de særlige krav og krav, som hvert enkelt lands virkelighed bestemmer at rejse de bannere, der forener den internationale arbejderklasse i kamp. Kun revolutionens og socialismens sejr vil skabe en ny verden, et samfund med lighed, velfærd og fremskridt, arbejdernes samfund!

Udgivelser fra Oktober Forlag

enhedogkamp.dk/butikken/

Om APK

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, blev stiftet i 2000 og er en del af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML

APK udgiver den daglige netavis Kommunistisk Politik, kpnet.dk og det politisk teoretiske magasin Enhed og Kamp, enhedogkamp.dk. Partiet udgiver desuden politisk litteratur, podcasts, mv.

APK har bogcafeer i København, Odense og Århus. APK, har en politik for en revolutionær vej ud af kapitalismen og dens kriser, en politik for revolution og socialisme.

APK er et revolutionært kommunistisk parti, der har et socialistisk Danmark med arbejderklassen ved magten som sit mål. Det forsvarer arbejderernes selvstændige klasseinteresser over for alle andre klasser og lag, samtidig med at det forsvarer det store flertals interesser i den daglige forsvarskamp mod monopolkapitalen og dens stat. APK er arbejderklassens parti. Det er, også i sin sociale sammensætning, i første række arbejderernes og arbejderkvindernes parti. Det henvender sig først og fremmest til de nederste, mest undertrykte og udbyttede lag af arbejderklassen.

APK anser arbejderklassen for den eneste konsekvente klasse, der kan skabe en revolutionær forandring og opbygge et socialistisk Danmark.

APK arbejder for at skabe enhed i arbejderklassen på og omkring en klassekamps-politik og opbygge en revolutionær bevidsthed. Sideløbende arbejder APK for at skabe en bredere enhed med arbejderklassens nærmere lag, progressive og demokratiske intellektuelle og andre.

APK er et handlingens parti. APK deltager i den daglige klassekamp for at udvikle den og skabe enhed omkring en revolutionær forandring, og for et brud med det kapitalistiske system.

APK er et kampparti. Det er ikke et parti, der vil reformere gennem folketinget eller bilder arbejderklassen ind, at der er en parlamentarisk og fredelig vej til socialismen. Det fortæller sandheden: at et socialistisk Danmark vil kræve ofre og kamp.

APKs politik på de forskellige klassekampsfelter udvikles, diskuteres og besluttet blandt partiets medlemmer. Den politiske og taktiske linje besluttet på partiets kongresser hvert 3. år, der er partiets højeste myndighed. Kongressen vælger partiets ledelse.

APK henter sin energi og handlekraft gennem at forene teori og praksis. Partiet handler og arbejder ud fra den videnskabelige socialisme og dens erfaringer, dvs. marxismen-leninismen.

APK bygger på og viderefører arbejderbevægelsens og den kommunistiske bevægelses revolutionære traditioner og erfaringer. Det kommunistiske parti er afgørende som den ledende kraft i en revolutionær omvæltning og udviklingsprocessen frem mod denne. Det er derfor en konstant politisk og ideologisk opgave at styrke partiets politiske enhed og opbygge det, så det i stadig højere grad kan modsvare de opgaver som klassekampen og udviklingen kræver.

APK er økonomisk uafhængigt af statsstøtte. Vi stoler på egne kræfter og solidariteten blandt kampvillige og progressive kræfter.

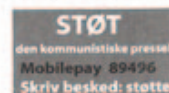
Abonner på Enhed og Kamp

ArbejderPartiet Kommunisternes politiske og teoretiske magasin om aktuelle klassekampsspørgsmål

www.enhedogkamp.dk

Køb tidligere numre af Enhed og kamp

- ArbejderPartiet Kommunisternes politiske og teoretiske magasin om aktuelle klassekampsspørgsmål

APK København
Oktober Bogcafé
Frederikssundsvej 116
2700 Kbh

kbh@apk2000.dk

facebook:

[OktoberKbh](#)

APK Odense
Oktober Bogbutik
Skibhusvej 100
5000 Odense C

odense@apk2000.dk

facebook:

[OktoberBogbutikFyn](#)

APK Århus
Oktober - Århus
Ny Munkegade 88
8000 Århus C

aarhus@apk2000.dk

facebook:

[OktoberBogsalgAarhus](#)

Denne pjece er udgivet af Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) i forbindelse med 30-året for stiftelsen af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML).

CIPOML blev stiftet i 1994 og har lige siden arbejdet for styrkelsen af revolutionen og socialismen, som international organisering af de nationale revolutionære partier og organisationer.

APK blev optaget i CIPOML i forbindelse med vores stiftelse i 2000. Vi har siden arbejdet med, og vi har været del af den dynamiske effekt der gensidigt styrker partierne, det nationale og internationale, dele og helheder – samt summen i styrkelsen af revolutionen og socialismen.

CIPOML og dens tekster er marxisme-leninisme på et højt niveau, den er organiseret internationalisme med tilhørende international solidaritet og den er arbejderklassens partiers sammenslutning.

For teksterne i denne pjece, som for andre tekster af APK og CIPOML, opfordrer vi til at læse dem, bruge dem og dele dem.

